

BUTLLETÍ

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA
(FEDERACIÓ DE BARCELONA-CIUTAT)

RAMBLA DE
CATALUNYA, 26

TELÈFONS
13112 - 13113 - 13114

Any 1

Barcelona 21 de gener del 1937

nº 14

Els nostres conferenciants

MARTÍ BARRERA PARLA SOBRE "NECESSITAT DE LA UNITAT SINDICAL"

Seguint el cicle de conferències, organitzat per la Federació de Barcelona-Ciutat, d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha parlat des de la nostra Emissora l'ex-Conseller de Treball, de la Generalitat de Catalunya, i actual Conseller del Consell d'Economia, Martí Barrera i Maresma.

Prou coneguda de tots és la tasca abnegada i constant que, des del Departament de Treball de la Generalitat, va portar a terme el company Martí Barrera. Si considerem, a més, la seva vida d'incansable lluitador, compendrem que les seves paraules tenen un valor inestimable en les actuals hores de lluita, en que tots esperem veure realitzats els ideals de llibertat, per a l'assoliment dels quals tant ha fet Martí Barrera. Llegiu ara la seva conferència.

"CATALANS: Esquerra Republicana de Catalunya, que es nodreix principalment dels estaments populars, no pot romandre indiferent davant el fet palès d'una manca de cohesió en l'acció sindical, i és per això que en la meua conversa d'aquest vespre vull parlar-vos de la necessitat de la unitat sindical perquè en les circumstàncies transcendents que vivim, l'acció revolucionària no seria eficaç ni eficient si no estiguessin coordinats els esforços dels obrers organitzats.

Jo ja sé que l'existència a Catalunya, de les dues grans centrals sindicals no obeeix pas a un mer caprici dels treballadors que les componen. Conec a bastament la història de les heròiques lluites proletàries per a fer-me càrrec que no és cosa fàcil l'aconseguir la fusió de tendències que fins a l'hora present han determinat actuacions divergents.

Per bé que no ignorem el contingut del Pacte que signaren a Catalunya, els representants de la C.N.T. i de la U.G.T. document que per la seva valuosa importància va fer nèixer una fe i un optimisme a tots els elements que amb lleialtat i fermesa de conviccions, col.laboràren i col.laboren a la lluita antifeixista i a l'estructuració del nou estat econòmic que ha de dur una major justícia per a tots els homes; tot i que coneixem, també, la unitat a què han arribat els obrers d'Astúries i la crida feta als companys de la U.G.T. pels companys del Comitè Regional del Centre i pel Comitè Nacional de València, recollida amb sincera cordialitat per la Federació de Sindicats Unics de Madrid; bo i sabent tot això, convençuts de la necessitat que la unitat es porti a terme

tan peremptòriament com calgui, és pel que unim la nostra veu a la dels germans que propugnen aquesta unitat de totes les forces sindicals.

I ho fem, perquè els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, no podem pas negligir la importància que per a guanyar la guerra i consolidar el nou estat econòmic tindria l'acció mancomunada de les forces obreres.

La manca d'unitat en l'acció és el que determina l'afebliment en la resistència de les forces de la reraguarda, fent que els perills s'accentuin considerablement.

No pot ni de continuar, companys que m'escolteu, l'actuació moltes vegades divergent quan no contradictòria de les dues centrals sindicals. Hem de recordar-nos constantment que estem en guerra i que estructurarem una nova economia, i això darrer no es pot fer sinó és a base de unitat en l'acció i a base de disciplina.

Fa sis mesos que estem en lluita. Lluita que requereix per part de tots els màxims sacrificis, i els homes de la reraguarda seriem indignes dels nostres germans del front que donen llur vida per la llibertat, si no sabèssim fer tot allò que cal per a vèncer tots els obstacles que s'oposen a la realització de l'aspiració que ens és comuna a tots.

Cal acabar de manera fulminant i immediata l'acció isolada i pertorbadora que mediatitza i desnaturalitza l'obra que realitzen els treballadors organitzats. Tampoc no ha de continuar ni un moment més la imposició d'uns grups contra uns altres; ni les disputes estèrils i suïcides que tan plauen als nostres enemics, i que ens incapaciten per a defensar com cal el nou estat de coses que amb l'esforç de tots venim gestant des del 19 de juliol i que ha d'assegurar una major justícia social i ha de donar un més alt sentit humà a la vida.

Per a poder consolidar la revolució i guanyar la guerra, l'experiència ens demostra que manca d'unitat d'acció sindical, és absolutament pertorbadora. No és possible estructurar una nova economia si en alguns llocs de treball continua com fins ara prevalent l'interès de grup o de tendència per sobre l'afany de fer-nos dignes de les conquestes assolides al preu que tots sabem.

Es dirà el que es voldrà, però la responsabilitat que tots tenim és tan gran, que si la nostra actuació no fos lleial i desinteressada, i si hom no desfa el sistema de la coacció i hom pretén continuar imposant allò que només ha d'ésser acceptat per la persuasió, tots els sacrificis seran inútils i no serà possible d'estabilitzar el nou ordre social.

I no serà possible, perquè el problema econòmic és molt més complexe del que molts creuen. No es pot bastir una nova economia a base que cadascú faci el que vulgui sense tenir en compte l'interès general.

Dissortadament veiem que, adhue entre obrers d'una mateixa central sindical, s'estableix, sovint, una pugna semblant a la competència d'interessos a què ens tenia habituats el règim capitalista, donant la sensació dolorosa que no sabem on anem ni allò que volem. I si això passa entre els components d'una mateixa agrupació sindical, - perquè no dir-ho sincerament? - la cosa queda molt més agreujada encara quan en aquesta manca de visió totalitària del problema s'hi barreja la pugna de tendències i a vegades el que és pitjor, les baralles de tipus personal entre companys d'una i altra central sindical, la qual cosa impossibilita la unitat que és necessari establir a tots els llocs de producció, per tal d'augmentar-la i millorar-la, i per a fer-nos dignes del moment revolu-

cionari que vivim.

La iniciativa individual és imprescindible en les assemblees sindicals, per què de la diversitat de pensament en surti la unitat d'acció. Però aquesta iniciativa, erigida en dogma en uns moments com els presents, en què per a guanyar la guerra i consolidar el nou ordre revolucionari cal l'esforç col·lectiu, és absolutament perniciosa, ja que allunya més que no pas possibilita l'estabilització d'aquest ordre.

Una revolució no pot tenir caràcter dogmàtic tancat. Cal que tots tinguem en compte els factors que poden impossibilitar l'aplicació de procediments de tipus maximalista que podrien portar-nos a un fracàs definitiu.

Les realitats estan per damunt de les belles elucubracions del pensament. Aquesta realitat punyent ens imposa una conducta assenyada que possibiliti la veritable unitat sindical.

Sobre quines bases s'hauria d'establir aquesta unitat?. La resposta no ens pertoca fer-la nosaltres. Són els companys de les dues centrals sindicals els qui tenen el deure en aquests moments greus i gloriosos alhora de dur a terme aquesta tasca transcendental, que és, no ho dubtem, garantia de victòria.

Ja hem dit abans que si uniem la nostra modesta veu a la dels germans que propugnen per la unitat sindical, era perquè no podíem negligir la importància que té aquest fet. Ara bé; el dur-ho a terme ja ho hem dit també, pertoca a tots els treballadors. Que no es cregués que pel fet de parlar els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya d'aquest transcendental problema; pretenem dictar normes a ningú. Però sí que hem cregut que també teníem que dir-hi quelcom perquè a tots ens afecta per igual i perquè, repetim-ho, és per a tots, garantia de victòria. Hem de mancomunar l'actuació de totes les forces antifeixistes sota el signe de la lleialtat en la finalitat i la conducta; Hem d'acabar amb la raó de la força, ante-positant-hi la força de la raó; Hem de cercar tot allò que ens uneix per tal d'enrobustir la nova organització econòmica, que al final de la lluita el nostre poble vulgui lliurement donar-se. Cal per tan per tot el que hem dit i per el molt que podríem afegir-hi, anar a la unitat sindical i per tan d'acció, de tots els treballadors, acabant d'una vegada per a sempre amb aquest confusionisme d'actuació i amb aquestes baralles entre germans, que minen de mica en mica, les bases de la gloriosa revolució.

Els moments són greus i gloriosos alhora. Pensem-hi companys."

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

NOTICIARI DE LA FEDERACIÓ DE BARCELONA-CIUTAT

A les Joventuts d'Esquerra

Avui dijous, a les deu de la nit, tindrà lloc una reunió dels Delegats de Joventuts dels Centres d'Esquerra, per a donar compte de les gestions fetes pels companys Verni i Garcia, prop del "Front de Joventuts" i, al "Congrés de Joventuts de Paris".

La reunió serà al local de la Federació, Rambla de Catalunya, 26, primer pis, sala 6 (Secció Premsa i Propaganda).

